

הטקסט של תקווה, של תקווה, של חירות, של חירות, של חירות

"כל אדם צריך שתהיה לו איזו מצבים". כתב אמנון ריבין בשיר יפה שצוטט לעיפה.

"כל אדם צריך אימה וחשכה גדולה [...]" כל אדם צריך שתהיה לו איזו מצבים לגאול עצמו ממנה מבית עבדים, לצאת בחצי הליל אל מדבר הפחדים [...]" . איזו מצבים, איזו ירושלים, איזה מסע, איזו חירות. וגם אני נאחזתי ובטח עוד איאחז בשיר הזה פעמים רבות. שהרי אנשים מגיעים אל הפסח הגדול הזה, וצריכים להתחבר למשהו. ולך תבין עבדות. ולך תבין שיעבוד. ולך תבין יאוש. ולך תבין חירות של יציאת מצרים.

והרי "תיב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים". אז מה נעשה? אז "כל אדם צריך שתהיה לו איזו מצבים"...

אבל בשנה הזאת, איך נאמר, כבר פחות צריך אימה וחשיכה גדולה. כי יש מספיק מזה. הרי טעמנו היטב את טעמה של מצרים בשנה וחצי האחרונות.

מאות אלפים בגלות מביתם, בארצם. אלפים שחוו שעות איומות של אימה. עשרות שסיפרו לנו בגוף ראשון- מהו טעמו של שיעבוד ושל שבי. ועשרות אלפים לוחמים ולוחמות, משרתים ומשרתות בסדיר ובמילואים- את טעמה של המלחמה על החירות.

ובפתח החג הזה, ובערבם של ימי החירות, והשואה, והזיכרון, והקוממיות- ראוי שנזכור שאנחנו צריכים למצוא בתוכנו יותר מתמיד, כפי שמצאנו אינספור פעמים בשנה וחצי האחרונות, לא רק את המצרים שלנו אלא גם את עצמנו.

את משה שבתוכנו שייקח על עצמו את השליחות הגדולה שהוא בכלל לא רצה בה.

את בת פרעה שהלכה נגד הזרם, ונגד קו המחשבה הכללי, ונגד הסמכות, וחתרה תחת המערכת.

את מרים, שהשגיחה, וליוותה, והפיחה רוח באנשים עייפים.

את אהרון שלקח על עצמו שליחות מורכבת, לדוב בצילו של אחיו.

את יתרו שיכרות איתנו ברית של חיים ושותפות, ואת עצמנו, שנדע לנצור ולהוקיר אותה.

את נחשון, שיזנק ראשון אל הקרב. אל ההובלה בחזית. אל החלטות מורכבות, שוב ושוב.

וצה"ל כולו יצטרך להמשיך ולהיות אהרון, ומרים, ומשה, ונחשון גם יחד. חלוצים, נבונים, שליחים, נחשונים.

כל אדם צריך שתהיה לו מצרים. וכל תקופה הרת גורל צריכה שיהיו לה אנשים שיהיו שם. שיתייצבו. שיאמרו הנני. הננו.

ובאז כן היום, אנו צריכים לקום מתוך התקופה הזו ולטוות סיפור של תקווה מחוטים של כאב. סיפור של עתיד מתוך הווה מעורפל. סיפור של תקומה מתוך שבר ואובדן. סיפור של חירות, מתוך מלחמה.

ואני באמת מאחל לכל אחד ואחת מאיתנו שיימצא בחג הקרוב את המצרים שלו, ויימצא את היציאת מצרים שלו ומה לא. אבל המשימה שלנו גדולה אפילו יותר. והיא נוגעת לפסח, וליום השואה, וליום הזיכרון, והעצמאות, עד יום ירושלים ומעבר לו.

אנחנו לא רק בערבו של החג. אנחנו בפתחו של חודש החירות, חודש התקומה, חודש הכמה זה עולה לנו עם. וכמה בלי. מדינה. (כמאמרו של שיר אחר, של צור ארליך). ובתוך כל האילוצים אנחנו נצטרך למצוא קשב וזמן, מאמצע ניסן עד שלהי אייר. מפסח ועד יום ירושלים. ולוודא- שלא ניתן לחודש וחצי של זיכרון ותקומה לעבור לידנו.

אין חרות לא חתב אין חתב לא חתב
 חתב לא חתב לא חתב לא חתב
 חתב לא חתב לא חתב לא חתב
 חתב לא חתב לא חתב לא חתב